

Oğlan ve Altın Serçe

Ebru Mina TOMURCUK

Oğlan ve Altın Serçe

Ebru Mina TOMURCUK

Ormanın kıyısındaki küçük bir köyde Elio adında bir oğlan yaşırdı. Sıcak açık kahverengi teni, kısa dağınık koyu kahverengi saçları ve kocaman yuvarlak ela gözleri vardı. Burnunda çiller vardı ve ön dişlerinin arasında küçük bir boşluk görünüyordu. Her sabah hardal sarısı tişörtünü, halat kemerli mavi şortunu, kahverengi sandaletlerini ve kalçasında küçük bir deri kesesini giyerdi. Gezmeyi ve merak etmeyi çok severdi.

Aydınlık bir sabah Elio, ormanın derinliklerine giden dar bir patıkada seke seke yürüdü. Birden eğrelti otlarının arasında parlak bir şey parladı. Diz çöküp yeşil yaprakları dikkatlice araladı. Orada, dikenli bir çalıya takılmış, hayatında gördüğü en küçük kuş çırpınıyordu. Tüyleri suyun üzerindeki güneş ışığı gibi parlıyordu ve minik bedeninin çevresinde yumuşak bir altın parıltı nabız gibi atıyordu.

Elio küçük kuşu nazıkçe kurtardı ve avuçlarının içine aldı. Bu, elinden büyük olmayan, parlak siyah boncuk gibi gözleri ve küçük mercan pembesi gagası olan bir altın serçeydi. Uzun kuyruğu hareket ettikçe pırlıdıyordu. Elio'nun kalbi sevinçle çarpıyordu. "Sen bulduğum en güzel şeysin," diye fısıldadı. "Seni güvende tutacağım."

Eve döndüğünde Elio eski bir ahşap kafes buldu ve serçeyi içine koydu. Ona tohumlar, taze su ve yumuşak bir yosun yatağı verdi. Ama küçük kuş şarkı söylemedi. Hareketsiz oturdu, altın tüyleri donuklaştı, minik gagası ahşap parmaklıklara yaslandı. Elio kaşlarını çattı. "Neden benim için cıvılamıyorsun?" diye sordu, ama serçe sadece parlak siyah gözlerini kırptı.

Günler geçtikçe serçe daha da sessizleşti ve üzüldü. Parıltısı donuk bir ışıltıya dönüştü. Elio ona meyveler ve çiçekler getirdi, ama hiçbiri işe yaramadı. Çenesini ellerine dayayıp kafesin yanına oturdu ve minik yaratığın pencereden dışarı bakışını izledi. "Bir şeyi özlüyor gibisin," dedi yumuşak bir sesle. "Ne olabilir ki, küçük dostum?" Serçe başını uzaktaki yeşil tepelere çevirdi.

O akşam Elio'nun büyükannesi yanına oturdu ve üzgün küçük kuşa baktı. "Çok eskiden," dedi, "insanlar tepelerin ötesinde büyülü bir ormandan söz ederdi. Altın serçeler orada, parlayan ağaçların arasında özgürce yaşarmış. Ancak istedikleri yere uçabildiklerinde parıldarlarmış." Elio'nun yuvarlak ela gözleri kocaman açıldı. "Yani benim serçem oradan mı geldi?" diye fısıldadı. Büyükannesi usulca başını salladı.

O gece Elio uyuyamadı. Serçenin minik kanatlarının kafes parmaklıklarına sürtünmesini dinledi. Parlayan ağaçların üzerinde özgürce uçtuğunu hayal etti ve göğsü sıkıştı. "Güzel bir şeyi yanımda tutmak istedim," diye düşündü. "Ama onu tutmak onu üzüyor." Kalçasındaki küçük deri keseye baktı ve kendi kendine sessiz bir söz verdi.

Gün doğarken Elio kafesi yeşil bir tepenin zirvesine taşıdı. Rüzgâr çam ve kır çiçeği kokuyordu. Küçük ahşap kapıyı açarken minik elleri titredi. "Hadi git," dedi yumuşak bir sesle, sesi birazcık titreyerek. "Büyülü ormana ihtiyacın var. Özgür olmaya ihtiyacın var." Altın serçe kafesin kenarına atladı ve durakladı.

Serçe başını yana eğdi, sanki bir soru soruyordu. Sonra mutlu bir cıvıltıyla havaya fırladı. Altın tüyleri yeniden parlak bir şekilde ışıldadı ve uzun kuyruğunun arkasında bir parıltı izi döndü. Bir kez Elio'nun koyu saçlarının etrafında döndü, sonra önünde havada asılı kaldı, güneş ışığında cıvıdayıp dans etti. Elio günlerdir ilk kez yüksek sesle güldü.

Serçe uzaktaki tepelere doğru uçuştu, sonra geri dönüp sanki "Beni takip et!" der gibi cıvıladı. Elio peşinden koştu, kahverengi sandaletleri çimenlerde takırdıyordu. Derelerin ve devrilmiş kütüklerin üzerinden geçtiler, küçük altın kuş hep biraz ileride bekliyordu. "Beni bekle!" diye seslendi Elio, yarı gülerek, yarı nefes nefese. Havadaki parıltılar onu minik yüzen yıldızlar gibi ileriye yönlendirdi.

Sonunda harika bir ormanın kıyısına ulařtılar. Aęaęlar yumuřak bir ıřıkla parlıyordu ve mavi iekler minik anlar gibi uęulduyordu. Mavi mantarlar patıkayı fenerler gibi aydınlatıyordu. Orada, soluk yeřilimsi tenli ve yapraklarla rlmř uzun gmř salı, uzun ve ince bir figr duruyordu. Sakin kehribar gzler Elio'ya baktı ve yosunlu kařlar nazik bir karřılama ile ykseldi.

"Hoş geldin, küçük dostum," dedi parlayan yeşil taşlı ahşap bir asaya yaslanan Orman Bekçisi. "Serçelerimizden birini özgür bıraktın. Bu cesur ve iyi bir davranıştı." Elio sivri kulaklara ve nazik kehribar gözlere baktı. "Sadece mutlu olmasını istedim," dedi. Bekçi yaprakların arasından süzülen güneş ışığı gibi gülümsedi. "İşte özgürlük tam olarak bunu demek. Sen anladın."

Altın serçe parlayan bir daldan aşağı süzüldü ve Elio'nun omzuna kondu. Minik mercan pembesi gagasıyla yanağını okşadı ve mutlu bir şarkı cıvıladı. Çevrelerinde başka altın serçeler ağaçlarda dans edip pırıldıyordu. Orman Bekçisi asasına vurdu ve yeşil taş sıcak bir şekilde parladı. "Ne zaman istersen ziyaret edebilirsin," dedi Bekçi. "Arkadaşlar burada her zaman hoş karşılanır."

Elio bütün öğleden sonrayı büyülu ormanda geçirdi. O ve altın serçe mavi mantarların arasında saklambaç oynadılar. Orman Bekçisi derin ormanın hikâyelerini anlatırken pırıl pırıl bir dereye su sıçrattılar. Serçe Elio'nun omzuna bindi ve her yeni harikada cik cikledi. Elio'nun hardal sarısı tişörtü parlayan polenlerle kaplanmıştı ve bu hiç umurunda değildi.

Güneş batmaya başladığında Elio, Orman Bekçisi'nin yapraklı cübbesine sarılıp veda etti. Serçe tekrar buluşmak için cıvıladı. Elio eve yürürken başının üzerinde bir altın parıltı izi onunla birlikte geldi. Yol boyunca gülümsedi. Kalbi hafif ve dolu hissetti, yaz göğünde yüksekte süzülen bir balon gibi.

O günden sonra Elio büyümlü ormanı sık sık ziyaret etti ve altın serçe her zaman onu ilk karşılayan oldu. İyiliğin ve özgürlüğün, güzel bir şeyi yalnızca kendine saklamaktan daha iyi olduğunu öğrendi. Özgür olan bir arkadaş, tekrar tekrar sana geri uçabilir. Ve serçe her cıvıldadığında Elio, onun teşekkür ettiğini biliyordu.